

Loven om Køb har stemplet Vareaager som utilbørligt, og som vi i Huslejeloven har indført en Bestemmelse, der forbyder og sætter Straf for Aager med Lejligheder.

Med andre Ord, § 2 bør efter min Opfattelse omformes saaledes, at det bliver klart, at det er Forbud mod og Straf for Vareaager, den tager Sigte paa, og ikke Spørgsmaalet om at begrænse Avancen eller i hvert enkelt isoleret Tilfælde udfinde den rigtige Avance.

Det ærede Medlem Hr. Kraghs Lovforslag har en smuk Titel; allerede et smukt Navn, et smukt Udseende skaber jo Sympati, og dette smukke Navn og smukke Udseende har da ogsaa skaffet Lovforslaget det ærede Medlem Hr. Langes Sympati, selv om han tvivlede om, at der kunde komme noget ud af det. Jeg vil skænke Lovforslaget akkurat den samme Sympati. Det omhandler et stort og vigtigt Spørgsmaal, og det vil være saare interessant at trænge ind i og fordybe sig i alle de Spørgsmaal, der kan opstaa herat; jeg tvivler om, at disse Spørgsmaal vil kunne løses paa Grundlag af dette Lovforslag, men villige til Forhandling om det vil vi ubetinget være. Jeg gør opmærksom paa, at i det Øjeblik man taler om Erhvervsfriheden og stiller Organisationerne op som en Trusel mod Erhvervsfriheden, saa vil vi for vort Vedkommende aldrig tabe af Sigte, at Organisationerne i deres oprindelige Form og Intention netop er Værnet for Erhvervsfriheden, nemlig Værnet for de i Organisationerne samlede svage og splittede Kræfter. Uden Organisation vilde de smaa Handlende ofte ingen Erhvervsfrihed have, men være udleveret til de store; uden Organisation vilde Arbejderne ingen Erhvervsfrihed have, for de vilde være en Vare til Købs for en rig Arbejdsgiver. Med andre Ord, Organisationerne er i deres Oprindelse et Værn for selve Erhvervsfriheden, og naar man derfor nu stiller Lovforslaget op med en Brod mod Organisationerne, vil vi ikke tabe dette Forhold af Sigte. Men ingen er mere klar end vi over, at der gennem Sammenstød mellem de store Organisationer, som kæmper i Samfundet, hver for at bevare sine Medlemmers Erhvervsfrihed, for at sikre sine Medlemmer de bedste Erhvervsvilkaar, kan ske Overgreb fra den ene mod den anden eller fra den anden mod den ene, og at der er en samfundsmæssig Interesse i at hindre saadanne Overgreb. For saa vidt Lovforslaget tager Sigte paa disse Overgreb, vil jeg med særlig Interesse forhandle om Midlerne til at afværge saadanne. Selve

Samfundet vil endvidere have overvejende Interesse i, at disse Kampe ikke føres paa en saadan Maade, hvad enten det sker med eller uden Overgreb, at de kommer Samfundet til Skade. Det er imidlertid en anden Sag, det er Spørgsmaalet om Voldgift, og det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed.

Jeg skal tilsidst kun resumere, at jeg henstiller til de ærede Partiernes Medlemmer i Udvalget at optage til Drøftelse Muligheden af meget hurtigt at give Regering og Samfund Midler til i Aaret 1926 at hindre de Prisaftaler, som virker direkte paa Pristallet ved at hindre de vedkommende Vares Pristald. Hvis vi, inden vi skilles før Jul, kunde give Regeringen og Samfundet de dertil fornødne Midler, vilde vi for det første have handlet rigtigt overfor Valutakrisen; og dernæst vilde vi med Ro og Grundighed kunne give os i Lag med de vigtige Problemer, som er nedlagt i disse Lovforslag, og her slutter jeg mig for mit Vedkommende altsaa ubetinget til den Maade, hvorpaa Regeringslovforslaget behandler de kollektive Aftaler i § 1, men maa derimod mene, at det klart bør fremgaa af § 2, at det er Vareaager, denne Paragraf tager Sigte paa.

Slebsager: Idet jeg kan slutte mig til de Betragtninger, som Venstres ærede Ordfører har fremført, ønsker jeg for mit Vedkommende blot at gøre nogle Bemærkninger til det af Venstre forelagte Lovforslag om Værn for Arbejds- og Erhvervsfrihed, og jeg ønsker at knytte disse Bemærkninger til Lovforslagets § 3, hvor det hedder: „Enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse af den enkelte i Pris-, Produktions- og lignende Forhold — derunder Boykotning —, der har til Formaal at begrænse den enkeltes Erhvervs- eller Arbejdsfrihed, hemme den frie Konkurrence o. s. v.“, skal medføre Straf af Bøder eller Fængsel. Jeg tror nemlig, Forholdene har udviklet sig saaledes, at det er ganske nødvendigt for Lovgivningsmagten at træde op for at hindre de Misbrug, der i adskillige Tilfælde finder Sted fra Organisationernes Side.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, der sidst talte, i, at man ikke skal søge at komme Organisationerne til Livs, fordi de indenfor vort Samfund har betydet overordentlig meget for de enkelte til Styrkelse af deres Stilling indenfor Samfundet; navnlig hvad de største af disse Organisationer angaar, Fagforeningerne, er der jo ingen som helst Tvivl om, at de har betydet overordentlig meget til Højnelsen af Arbejderstandens Vilkaar. Men vi fra vor Side